

Herfstkamp

Mente Schipper

16 oktober was de dag dat we op kamp gingen. Voor het kamp werd er nog iets verteld op RIC, namelijk dat er dit herfstkamp een *secret message box* was. Dat hield in dat iedereen elke dag een kaartje trok met de naam van iemand die mee was op kamp en je moest dan voor diegene een brief schrijven. Het kon alles zijn, want het was toch anoniem. Daarna vertrokken we in groepjes naar de kamplocatie van dit jaar. Zoals altijd werd die tot het laatste moment geheimgehouden.

We gingen in groepjes fietsen en werden geholpen door GPS-locaties die ons alleen de richting in stuurden die we op moesten. Het jeugdbestuur had geregeld (om de tijd te overbruggen) dat we het Boerhaavebad in Haarlem voor ons alleen hadden en we mochten daar twee uur lang zwemmen en doen wat we wilden. Daarna fietsten we met z'n allen naar de locatie toe. Daar zorgde iedereen dat ie een plek had om te slapen en werden alle spullen op z'n plek gelegd. In de avond werden de eerste brieven al voorgelezen bij het kampvuur.

Zondag begonnen we met ochtendgymnastiek van Tom en Tristan. Je moest zo snel mogelijk naar de overkant rennen en de laatste drie moesten vijf push ups of jumping jacks doen. Nadat we klaar waren, gingen we ontbijten en de dag

beginnen. Het thema dit jaar was Shrek en daarvoor was het idee bedacht om in kostuum een lipdub te maken (een lipdub is een filmpje waarin je een liedje playbackt met allemaal verschillende groepjes mensen en dat dan in een keer filmt). We deden het op een liedje uit de films van Shrek.

In de middag gingen we naar een veld waar we allemaal spellen hebben gespeeld die begeleid werden door Cyriel. De winnaars kregen twee zakken snoep. Het winnende groepje deelde het snoep met iedereen. Toen we terugkwamen bij het kamp hadden we vrije tijd waarin je iets voor jezelf mocht doen of je brief kon schrijven. Na het eten moest iedereen zich klaar maken, want we hadden de nachtelijke speurtocht. Iedereen werd weer in groepjes ingedeeld (met een begeleider) en we werden na elkaar geblinddoekt naar een plek gereden. Vanaf daar moest je dan teruglopen naar het kamp. In de tussentijd was er op het kamp een kampvuur gemaakt. Mede mogelijk gemaakt door Rob Balke! Daar was iedereen gezellig met elkaar aan het kletsen en van het vuur aan het genieten.

De brieven die bedoeld waren voor zondag lazen we maandagochtend voor, omdat er zondag geen tijd meer voor was. Deze dag gingen we naar het strand. Maar eerst was er nog iets zieligs, want Thom Pol die was ziek geworden voor kamp (geen corona). Hij voelde zich deze ochtend zo beroerd dat hij naar huis is gegaan en de rest helaas moest missen. De activiteiten daar werden begeleid door Anna en Sarah.

Eerst waren er allemaal spellen die we in groepjes moesten doen en waar je punten voor kon halen. Daar werd heel fanatiek voor gespeeld. Toen dat klaar was, kregen we de opdracht om met het materiaal wat we hadden in onze groepjes een zandkasteel te maken, zo mooi en origineel mogelijk. Dat zag er heel grappig uit, veertig pubers die allemaal het beste en mooiste zandkasteel wilde maken. Er waren een paar mensen die graag wilde zwemmen na de activiteiten. Ze kregen toestemming en hebben het toen ook gedaan.

Bij het herfstkamp is er ook een ontgroening, dit jaar waren er heel veel mensen die ontgroend moesten worden. Daardoor werd de planning allemaal wat naar voren geschoven om op tijd klaar te zijn voor de bonte avond. Iedereen had z'n outfit aangedaan en de acts werden uitgevoerd. Het jeugdbestuur kwam zelfs met een rap. Toen de bonte avond klaar was, gingen we door naar het kampvuur. Daar hebben we met z'n allen nog heel lang gezeten. We hebben gekletst en gelachen. Er waren nog twee groepjes die hun bonte avond-act nog een keer deden. Deze dag kwamen we niet toe aan de brieven. Die hebben we doorgeschoven naar dinsdagochtend.

Dinsdag gingen we weer. Alles moest ingepakt en opgeruimd worden. Iedereen kreeg een taak en zo zorgden we ervoor dat het gebouw weer schoon was. We fietsten op de terugweg met iedereen samen, alleen jammer genoeg wel in de regen. Terug op RIC hebben we de laatste brieven voorgelezen en zijn de prijzen uitgereikt voor de spellen op het strand en het mooiste zandkasteel.

“Daaaaan, mogen we met de bus?”

Daan Ficheroux

Met een nét iets te triomfantelijk “Nou jongens, welkom in Hoofddorp!” liep Thom Pol terug naar zijn auto. Wij (Ole, Sep, Jaisson, Maas, Ward en ondergetekende) stonden in een parkje naast een middelgrote plas water. Het was inmiddels iets voor half elf 's avonds, op zondag. We hadden een half uur lang met zwartgemaakte brillen bij Thom in de auto gezeten. Nu stonden we ons af te vragen of hij ons in de maling genomen had toen hij zei dat we er ongeveer drie uur over zouden doen om terug te lopen naar het RIC-jeugdkamp in Haarlem. Als iemand zes uur had gezegd, had ik het ook geloofd. Voor mij was het de eerste keer dat ik de traditionele jeugdkampspeurtocht meemaakte. Jeugdlid ben ik natuurlijk niet meer, maar ik had Thom (en de jongens die ik op zaterdag roei-instructie geef) beloofd dat ik een dagje langs zou komen. Zoals dat kan gaan met dingen die je belooft aan Thom, vind je jezelf dan na een lange dag terug bij de Toolenburgerplas met vijf licht tot zwaar geïrriteerde pubers in je kielzog en een behoorlijke wandeling in het vooruitzicht. Een wandeling die nog behoorlijker leek omdat ik zo stom geweest was hele dunne sneakers aan te doen. O ja, en ik moest diezelfde avond nog terug naar Amsterdam. Maandagochtend ging gewoon de wekker weer.

Voor de mensen die onbekend zijn met de speurtocht: je wordt op een onbekende plek uit een auto gegooid en moet dan zonder hulpmiddelen je weg terug zien te vinden. Ik was de begeleider, wat betekende dat ik me niet met de looproute mocht bemoeien, maar alleen moest zorgen dat de kinderen heelhuids terugkwamen (de precieze taakomschrijving was iets botter geformuleerd) en om hulp kon bellen als we onszelf in de nesten gewerkt hadden (in dat geval zouden we met de auto worden opgepikt). Niet dat de jongens überhaupt veel aan me hadden. Op mijn telefoon is met de beste wil ter wereld geen landkaart tevoorschijn te toveren, dus valsspelen zat er niet in. Ik heb het richtingsgevoel van een dronken goudvis en ik had echt geen idee waar we waren. Ward wist dat gelukkig wel. Hij bleek door heel Noord-Holland familie te hebben en kwam dus wel eens in Hoofddorp en omstreken. Misschien zijn Hoofddorp en omstreken mooier in het zonlicht, maar buiten werk, familie en rare ideeën van Thom Pol kan ik echt geen redenen bedenken om er nog eens heen te gaan. Naast Hoofddorp is Purmerend haast pittoresk.

Maar goed, we waren nog niet eens in Hoofddorp. Toen we eenmaal doorhadden waar het noorden was, besloten we een bushalte te gaan zoeken. Niet om (zoals enkelen in het gezelschap opperden) vals te spelen en een wandeling uit te sparen, maar om op de kaart van de halte te kunnen kijken waar we waren. We waren nog iets onder Hoofddorp en als we richting het noordwesten zouden lopen, zouden we weldra op een andere buslijn uitkomen die in één moeite door naar Station Haarlem zou gaan. Een groot voordeel van deze tactiek was dat we niet konden verdwalen. We moesten gewoon de Kruisweg aflopen tot we in Heemstede kwamen en dan doorlopen. Een ander voordeel, zag ik pas de volgende dag op de kaart, was dat we een riviertje over moesten steken en de volgende brug minstens een half uur om was geweest. Daar hielden de voordelen wel op.

Foto's: Daan Ficheroux

Het grote niemandsland tussen Hoofddorp en Heemstede leek op de kaart net een natuurgebied. In de praktijk bleek het een groot grasveld te zijn, met hier en daar wat bouwterreinen en een gruwelijk lelijk ziekenhuis. De Kruisweg zelf is een snelweg, met alleen een fietspad dat er kilometers langsloopt. En wij liepen er dus kilometers achteraan. Om de zoveel tijd hoorde ik variaties op de kreet “Daaaaan, mogen we met de bus?” die luider klonken naarmate we meer bushaltes passeerden. Ik kon de jongens niet helemaal ongelijk geven. Mijn schoenen hadden de strijd gestaakt en mijn voeten voelden elk hobbeltje in het fietspad. Maar ja, dan had ik maar betere schoenen aan moeten doen. Het regende tenminste niet.

We hielden er stevig de pas in en rond twaalf uur kwamen we aan in Heemstede. Vanaf daar was het nog een goeie anderhalf uur, maar in ieder geval was Heemstede prettig om doorheen te lopen. Het is net de Rivierenbuurt, maar dan kilometers lang en met slechtere voetpaden. Ook Haarlem zelf is mooi. Als geboren Amsterdammer krijg ik het nauwelijks mijn strot uit, maar de grachten zijn breder, statiger en (diepe zucht) hoofdstedelijker dan hier en de kades staan (waarschijnlijk) niet op instorten. En het is erg rustig om één uur 's nachts, zelfs in het centrum. Iets na half twaalf, toen de jongens zichzelf levend teruggebracht hadden (en ik mijn nominale taak had volbracht) was het tijd om naar huis te gaan. Dat moest via Schiphol, want nachttreinen rijden er niet en ook de nachtbus tussen Haarlem en Amsterdam Centraal heeft de pandemie niet overleefd. Dus de bus waar ik in zat ging door Heemstede, over de Kruisweg, langs het lelijke ziekenhuis en Hoofddorp. Blij dat we op de heenweg de bus niet gepakt hadden. Zo'n busreis hoeft maar één keer op een avond. Blij ook dat ik niet hoefde te lopen, anders was ik nog later dan vier uur thuis geweest.

